

LADIK KATALIN VERSEI

A KÉK KATONA

A szilvafa, kerítés mögött lakott. Ő volt az elvarázsolt hegedű. Hét esztendeig nem érte napfény, fehér volt, akár a lepedő. Egy éjszaka kidugta combjait a kerítéslécen. Jött a kék hegedű. Vonítottak a kutyák, kiugráltak a hegedűből. A fehér combok pedig nőttek, ellepték a kerítést, megfojtották a hegedűt, a kék kutyákat.

AZ ELVARÁZSOLT SÁSKA

— Ez a szép forrás a te fogsorod!

Ahogy meghallotta, beleugrott a forrásba, ott pedig cifra vas-
kapuk nyíltak meg. Tizenegy gyönyörű legény állt ott, anyaszült
meztelen. Lábuk nyomába rakott tizenegy pogácsát, szorították a
testét erősen. Kivirágzott a borsó göndör hajában. Volt fehér lova,
villámok csapkodtak körülötte, belekiáltotta sorsát a gödörbe.

A VARRÓLEÁNY SÁSKÁJA

Azt mondja a sáska: Nini, madár! Zsebkendő! Cérna. Visít a
cérna, őkegyelmét festik vörösre. Tetszik ez a sáskának, húzza a
cérnát a madár nyakába, a varróleány hasára teszi a vörös cérnát,
a szőrös madarat.

A LÁNY, AKI SÁSKA SZERETNE LENNI

Nézi magát a folyóban. Szeme sárga, keze zöld, hasa forró, tüzes
követ hord nyakában. Szül öt nyírfát, két kecskegidát, egy trak-

tort, egy furulyát. Megfürdik a jeges folyóban, vágya nem csillapodik. Mogyoróvesszőt dug a hóna alá, kinő a szárnya. Csapkod a lány, kergeti a felhőket, megharapja a csillagokat, szürcsöli a patákat.

Ő az, aki elcsalja hazulról a férfiakat, elcsábítja az asszonyokat.

A SÁSKA, AKI HEGEDŰN JÁTSZOTT

Amikor beleült a teknőbe, megnőtt a hegedűje. Meglátta ezt a lány, odadörgölődött hozzá. Ettől nyomban szőr borította el, olyan szőrös hegedű lett. Kiverte a teknőt a hab, csurgott a meleg lé, így múlt el öt esztendő. Kinyújtotta a karját, majd elepedt a vágyakozástól. Ahogy nőtt a hegedű, furcsán lélegzett, bugyborékkolt a teknő. A víz alatt gondolkának becézte.

A SZÁRNYAS TEKNŐ

Hét esztendeje nézi a legényt. Leheletét pók szövi hálójába. Alszik a legény két évig. Teste puha kagyló, nem virágzik még. Alszik három esztendeig. Hajában árpaföldek. Alszik még két esztendeig. Ágyékán csikók legelésznek. Ott van a tiszta vizű forrás, ott van a tükör, amely sosem törik el. Ott vár a szárnyas teknő a szeretőjére.

A KUTYAFA

Iluskának piros szája. Zöld legelőben terem a kutyafa. Oda jár ki éjszakánként, száját rátapasztja, szürcsöli a nedvet. A kutyák elhallgatnak, megkeményednek a csillagok. Fekete arcú kutyalány csüng a faágon. Itt teremnek a denevérek. Hajnalban hiába keresik a lányukat, csilingelő kutyafa fürdik a tóban.